

Voor geen goud

Audrey Carlan bij Boekerij:

Calendar Girl-serie:
Nooit verliefd worden
Alles heeft een prijs
Echte schoonheid zit vanbinnen
Lang en gelukkig

Yoga Girl-serie:
Lessen in de liefde
Wachten op de ware
Zwichten voor een zoen
Onvoorwaardelijke overgave
Vertrouwen of verliezen
Geloven in je gevoel
Verlicht verlangen

Mannen van de Wereld-serie:
Verlangen
Lust
Hitte
Droom
Passie
Vuur

Wens-serie:
Wat het hart wil
Buiten de lijntjes
Een perfecte plek
Wat ik achterliet

Bruidsveiling-serie:
De hoogste bieder
Liefde is niet te koop
Eenmaal, andermaal
Voor geen goud

Audrey Carlan

Voor geen goud

Deel 4 van de *Bruidsveiling*-serie

Vertaald door World of Words

ISBN 978-90-492-0971-1
ISBN 978-94-023-2616-1 (e-book)
ISBN 978-90-528-6996-4 (audio)
NUR 340

Oorspronkelijke titel: *The Marriage Auction Season 1, Book 4*
Vertaling: World of Words
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock en Adobe Stock
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2023 Audrey Carlan
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Triggerwarnings

Deze reeks vraagt al vanaf het eerste deel om uiteenlopende content-waarschuwingen. Hierbij nogmaals. Het boek bevat:

- . Verwijzing naar verkrachting
- . Verwijzing naar een kind in gevaar
- . Verwijzing naar kindermishandeling
- . Huiselijk geweld / partnergeweld
- . Verwijzingen naar zelfdoding
- . Moord en poging tot moord
- . Verwijzingen naar mensenhandel (ook van minderjarigen)
- . Personages die het niet nauw nemen met de moraal of de wet
- . Geweld
- . Vuurwapengeweld
- . Expliciete beschrijvingen van seksuele handelingen (met wederzijdse instemming)
- . Taboethema's zoals het veilen van personen in ruil voor geld (vrijwillig)
- . Grof taalgebruik

Dit verhaal verscheen oorspronkelijk op het Amazon Kindle Vella-platform, ruim een jaar lang in wekelijkse afleveringen. Elk deel bevat meer dan tien procent nieuw materiaal, met veel scènes die niet eerder zijn gepubliceerd. Ik raad aan de boeken op volgorde te lezen, want het vierde boek pakt de draad op waar het derde boek eindigde. Veel plezier!

Baby aan boord

DAKOTA

Ik word iemands moeder.

Ik was zwanger.

Van een kind.

De enormiteit van wat we net hadden ontdekt tolde als een draaikolk door mijn hoofd. Mijn maag draaide zich om, ik haalde diep adem om de plotselinge golf van misselijkheid te onderdrukken. Stokstijf bleef ik staan, vastbesloten de gal die omhoogkroop tegen te houden, zodat ik niet midden op de vloer zou overgeven. Met mijn kaken stijf op elkaar kneep ik mijn ogen samen en liet mijn blik door de bloemenwinkel glijden, op zoek naar een prullenbak, voor het geval dat.

Een beweging van Savannah trok mijn aandacht. Ze wees naar de bleekste perzikkleurige anjer van de hele zaak en daarna naar een zachtroze roos.

Baby.

Ik kreeg een baby.

‘Wat vind je ervan?’ Savannah draaide zich om, haar gezicht stralend van blijdschap. In haar handen hield ze anjers, rozen, madeliefjes en gipskruid bij elkaar in een soort van boeket.

Babyroze.

Op dit moment groeide er een mensje in mij. Eentje voor wie ik zou moeten zorgen. Aan wie ik zou moeten leren wat het leven is. Hoe je een goed, vriendelijk, fatsoenlijk mens wordt.

Ben ik zelf wel een goed mens?

Ik legde een hand op mijn platte buik en voelde mijn onderlip trillen, terwijl golf na golf van onzekerheid en oerangst door mijn lijf raasde. Het vaagde alle voorzichtige blijdschap weg die ik had gevoeld toen Sutton en ik ontdekten dat we ouders zouden worden.

Savannahs blik ging naar mijn hand op mijn buik en weer terug naar mijn gezicht. Haar uitdrukking sloeg om naar bezorgdheid.

‘Kun je ons even alleen laten, schat? Ik wil even met mijn zus praten.’ Savannah legde een hand op de schouder van Nancy, de bloemiste. Ik had niet eens doorgehad dat Nancy al die tijd naast haar stond om bloemen uit te zoeken, zo zat ik gevangen in de warboel van mijn gedachten.

‘Natuurlijk. Ik ga vast het bestelformulier invullen en zorgen dat we het juiste aantal anjers en rozen hebben voor het evenement dit weekend.’ Nancy, de enige bloemiste in ons stadje, straalde niets dan opgewektheid uit en liep naar de voorkant van de winkel.

Savannah knikte. ‘Dank je wel. Ik kom zo bij je.’

Verdoofd staarde ik naar het boeket in haar handen en herinnerde me weer de echte reden dat we hier waren. Mijn zusje ging dit weekend trouwen. Niet met haar jeugdliefde, maar met een Viking van een vent die haar mee naar Noorwegen wilde nemen. Ik was inmiddels zelf getrouwd met een man wiens familie we lang als onze aartsvijand hadden beschouwd. En ik droeg nu het kind van diezelfde man.

Als iemand me vorig jaar had verteld dat we nu in deze situatie zouden zitten, had ik het nooit geloofd. Maar het was allemaal waar.

Dit was onze nieuwe werkelijkheid.

In slechts één maand waren onze levens zo drastisch veranderd dat ik ons amper nog herkende. Het leek wel alsof we totaal andere men-

sen waren geworden. En dat te midden van het ene drama na het andere. De stal die was afgebrand. De paarden die het leven hadden gelaten in de brand. De schuld die we onmogelijk konden afbetalen. Onze vader, die bijna twee mannen had gedood. En nu stonden we hier en probeerden een sprankje geluk te wringen uit de enorme shit-zooi waar we tot onze nek in zaten.

En o ja, ik was zwanger. Dat feitje spookte non-stop door mijn hoofd.

‘Kota, wat is er aan de hand?’ vroeg Savannah vriendelijk.

‘Ik krijg een baby.’ Ik hoorde hoe mijn stem brak, er werd een bres geslagen in de muur die ik om me heen had opgetrokken. Spreekwoordelijke baksteen na baksteen had ik op elkaar gestapeld om mijn gevoelens voor iedereen verborgen te houden. Met alles wat er de afgelopen weken was gebeurd, werd die muur steeds zwakker. Hij brokkelde af, verkrumelde waar ik bij stond. Ik had het gevoel dat ik naakt en kwetsbaar achterbleef. Elke nieuwe gebeurtenis die mijn leven veranderde, maakte wat er nog overeind stond brozer en instabieler.

Savannah blikte naar de bloemiste en toen weer naar mij. ‘Ja, nou en?’

‘Jij gaat dit weekend trouwen,’ merkte ik effen op.

Savannah knikte. ‘Dat klopt. Met een geweldige man.’

‘Met een vreemde,’ siste ik met opeengeklemden kaken.

Mijn zus reageerde automatisch door haar arm door die van mij te steken en me zo de voordeur uit te slepen. ‘We zijn zo terug,’ riep ze over haar schouder naar Nancy.

Eenmaal op de stoep liet ze me los. In haar ene hand hield ze nog altijd de bloemen die ze had uitgekozen, de andere zette ze ongeduldig in haar zij.

‘Wat is dit nou?’ vroeg ze snibbig.

Ik leunde tegen het gebouw en wreef over mijn voorhoofd in een poging de spanning daar weg te masseren. ‘Weet ik veel. Het is gewoon... alles. Alles verandert.’

‘Ja, dat klopt. We wisten allebei dat dat zou gebeuren toen we meededen aan je-weet-wel. Toen we op dat podium stonden. Toen we tekenden bij het kruisje. We wisten het al toen je in Las Vegas direct met Sutton trouwde.’

Ik kreunde luid, als een paard dat wordt aangespoord terwijl het al moe is en niet meer veel verder kan. Mijn frustratie kwam naar buiten op Main Street in de vorm van een samentrekkende maag en bittere gal in mijn mond. Ik haastte me naar de prullenbak op de hoek van het gebouw en loosde mijn schamele ontbijt in de wijde opening.

Bliksemsnel stond Savannah bij me, hield mijn haar naar achteren en wreef over mijn rug. Zoals altijd was ze er voor me. Haar aanraking was zowel troostrijk als een reden om te huilen, omdat ze me er zo aan herinnerde wat ik na dit weekend kwijt zou raken.

Ik kokhalsde in de vuilnisbak, kwam overeind en haalde diep adem.

Savannah overhandigde me wat tissues die ze uit haar tas moest hebben gehaald. Ik veegde mijn mond ermee af en pakte het flesje water aan dat ze me voorhield. Na een slok te hebben genomen, spoelde ik mijn mond en spuugde het water uit in de vuilnisbak. Daarna dronk ik een paar slokjes. Mijn keel voelde alsof ik een stel scheermesjes had ingeslikt, maar het koele water hielp wel.

Savannah overhandigde me een stukje kauwgom met pepermunt-smaak. Ik haalde de wikkel eraf, stopte het in mijn mond en kauwde erop, waarbij ik de tijd nam om mijn maag tot rust te laten komen, met af en toe een slokje water tussendoor.

‘Je moet een afspraak maken met dokter Blevins,’ zei Savannah bazing. Ze boog zich voorover en pakte de bloemen op die ze had laten vallen.

‘Sta je nu opeens aan Suttons kant?’

Ze hield haar hoofd schuin. ‘Als het de kant is waar je goede medische zorg krijgt wel, ja.’

Ik keek haar vuil aan en dronk nog wat water. De kauwgom hielp geweldig tegen de onaangename spanning in mijn maag.

‘Kota, ik weet dat er veel is gebeurd. Ik moet het ook allemaal nog verwerken. Je bent niet alleen, je hebt mij. Je hebt Sutton. En ik heb Erik. Het is niet langer jij en ik tegen de rest van de wereld, we hebben nu mensen die aan onze kant staan. Vertrouw daarop, wees er niet zo bang voor.’

Haar woorden kalmeerden me, maar tegelijkertijd voelde het alsof ik in mijn maag was gestompt. Vooral omdat ze gelijk had. We stonden er niet meer alleen voor. Sutton had me heel duidelijk gemaakt dat hij ervoor wilde gaan met mij. Hij stond klaar om te dealen met mijn vader. Hij was er klaar voor om zelf vader te worden van zijn eigen kind. Ons kind. En moest je mij nu eens zien, met een geestelijke en lichamelijke inzinking, midden op straat. Zo’n zwakkeling was ik in mijn hele leven nog niet geweest.

‘Ik ben bang,’ biechtte ik op.

Savannah ademde hoorbaar uit. ‘Ik ook. Waar ben je het bangst voor? Dan hebben we dat maar vast gehad.’

Verdorie, mijn zusje was een wijs mens aan het worden.

Ik likte langs mijn lippen, haalde diep adem en zag de waarheid onder ogen. ‘Ik ben bang om moeder te worden.’ Het kwam er krakend uit, ik baalde ervan dat de tranen in mijn ogen sprongen. Het was alsof ik de wereld zag door een vervormd, vies raam.

Mijn zus perste haar lippen op elkaar en hield haar hoofd een beetje schuin. ‘Oké. Dat kan inderdaad behoorlijk eng zijn, maar nogmaals: je hebt hulp. Het is niet zoals bij mama en onze pa. Sutton is dolblij dat je zwanger bent van zijn kind. Hij loopt heen en weer te stampen als een trotse pauw.’

Ik grinnikte om het beeld dat ze schetste en veegde mijn tranen weg. ‘Je hebt gelijk. Hij gedraagt zich alsof hij een wild beest heeft bevochten en als winnaar uit de strijd is gekomen.’

Savannah grijsde breed. ‘Je bent dan ook best wel een wilde meid.’

Ik kneep mijn ogen samen. ‘En bedankt.’

Ze haalde haar schouders hoog op. ‘Een tamme tante ben je zeker niet.’

Haar antwoord maakte me ineens aan het lachen. Zó hard dat ik me vooroverboog om me er helemaal aan over te geven. De lachbui kwam met horten en stoten uit mijn longen, samen met de wanhoop en spanning die me in hun greep hielden. Toen ik mezelf weer onder controle had, gaf ik haar een knuffel. 'Ik heb dit gemist. Ik heb jou gemist.'

Savannah hield me even stevig vast. 'Ik ook. Maar ik ben er nu. En zelfs als ik er niet ben, heb je Sutton en zijn familie. Ik meen het, Kota, ze lijken me echt goede mensen. Heel anders dan onze familie. En zeker niet de verschrikkelijke mensen waarvoor pa ons altijd heeft gewaarschuwd. Geef ze een kans. Laat ze toe.'

Ik knikte tegen haar schouder. 'Wat als ze op me afknappen?' Het was iets waar ik al bang voor was sinds Sutton me mee naar huis had genomen. Ik was de nakomeling van een vrouw die veel verdriet had veroorzaakt. De geschiedenis had zich herhaald toen mijn vader mijn moeder afpikte van Suttons vader.

'Als ze je niet mochten, denk je dan dat ze je zus zouden helpen een bruiloft op hun terrein te organiseren? Ieder van hen heeft aangeboden iets te regelen. Het eten, de muziek, de versiering.' Ze leunde iets achterover maar hield mijn hand vast. In haar andere hand nog altijd dat verdomde boeketje.

'Dat is waar.'

Savannah zuchtte. 'Kota, je moet stoppen met malen. Kap nou eens met bang zijn voor alles wat je ingeprent is over deze mensen. Behandel ze alsof ze je familie zijn want – *newsflash* – je bent nu wettelijk én biologisch met hen verbonden.'

Ik legde een beschermende hand op mijn buik.

'Sutton is gelukkig,' vertrouwde ik haar toe. 'Echt dolgelukkig. Hij wil een gezin met mij. Een heel huis vol kleintjes. Ik snap niet waarom.'

'En dat beangstigt je?' polste ze.

'Wat als ik een slechte moeder word? Wat als ik gek word, zoals die van ons?' Mijn toon was scherp, dit was de kern van het probleem.

Savannah schudde haar hoofd. ‘Onmogelijk.’

‘Tuurlijk wel!’ kaatste ik terug. ‘Onze moeder was zwak. Lichame-
lijk en geestelijk kapotgemaakt. Ze had ons nauwelijks iets te bieden
en wat ze gaf, was niet genoeg om ons te redden van pa. En wij waren
niet genoeg voor haar om door te willen leven.’

‘Onze moeder was de weg kwijt,’ gaf Savannah toe. ‘Dat krijg je als
je jarenlang op alle denkbare manieren de grond ingestampt bent. Ze
zag geen uitweg meer, ze twijfelde net zo lang tot ze echt geloofde dat
wij beter af waren zonder haar. Dat de wereld beter af zou zijn als zij
er niet meer was. Maar zo ben jij niet.’ Ze zei het met zo veel overtui-
ging dat ik haar bijna geloofde.

‘Misschien wél,’ fluisterde ik. We deelden DNA met Carol McAllis-
ter. Dat deel van haar zat wellicht ook in ons. Zat waarschijnlijk in alle
vrouwen in onze familie.

‘Nee. Het zit niet in jou, want jij hebt allang bewezen dat je een
geweldige moeder bent,’ beet Savannah me toe.

Ik fronste. Geen idee waar ze op doelde.

‘Voor mij, sufferd!’ snauwde ze. ‘Het was niet mama die mij leerde
wat het betekent om een vrouw te zijn. Die me uitlegde wat ik moest
doen toen ik voor het eerst ongesteld werd. Dat was jij. Jij liet me zien
wat maandverband en tampons zijn en hoe het zit met buikkrampen,
vreetbuien en stemmingswisselingen. Het was niet mama die mee-
ging toen ik mijn eerste beha moest kopen. Of die met me op zoek
ging naar een galajurk voor het schoolbal. En zij was zeker niet dege-
ne aan wie ik het als eerste vertelde toen ik met Jarod naar bed was
geweest.’ Haar stem trilde van emotie, elk woord was doordrenkt van
betekenis.

‘Savvy,’ bracht ik schor uit. Mijn hart zat in mijn keel door haar
lieve woorden, het was echt een geschenk.

‘Dat heb jij allemaal gedaan, Kota. Jij was de moeder die ik nodig
had. De stem van de rede in moeilijke tijden. Degene die me adviseer-
de om naar de universiteit te gaan in plaats van hier op het land te

blijven werken. Jij was er altijd. Dus ja, het is doodeng dat jij een kind op de wereld gaat zetten, maar kijk naar mij.’ Ze legde haar hand op haar borst. ‘Ik ben wie ik nu ben door jou. En ik ben blij met wie ik ben. Met de vrouw die ik ben geworden.’

Mijn ogen vulden zich met tranen terwijl ik naar mijn favorietste mens op de hele wereld keek. De liefde die ik voor haar voelde, was zo overweldigend dat het me haast verlamde. ‘Jij bent de mooiste vrouw die ik ooit heb gekend, vanbinnen en vanbuiten,’ fluisterde ik en ik hoopte dat ze voelde hoe trots ik was.

‘En dat heb ik allemaal van jou geleerd. Van mijn grote zus. De vrouw die me heeft grootgebracht.’

De brok in mijn keel liet zich niet zomaar wegslikken. ‘Dat was een behoorlijk goede speech.’ Ik snoot mijn neus in het laatste propje tissue dat ze me had gegeven.

‘Ja, ik heb het nodige geleerd van de grote bek van mijn grote zus,’ zei ze grijnzend.

‘Let een beetje op je woorden,’ zei ik met een quasiboze blik.

Ze snoof. ‘Belangrijker is de vraag: is het bij je aangekomen? Want het is gewoon de waarheid.’

Ik sloot mijn ogen, haalde diep adem en dacht na over alles wat ze had gezegd. Het klopte: ik had haar mee opgevoed. Ik had mijn leven aan haar en de ranch gewijd. En dat zonder hulp, maar met een waar-deloze vader. Maar nu had ik wél hulp. Mensen in mijn leven die niet vies waren van hard werken en een gezonde portie levensvreugde. Mensen die zomaar een hand toestaken omdat ze goed waren.

Ik had Savannah.

Ik had Sutton.

Ik had zijn familieleden en ik had zo het vermoeden dat die net zo blij zouden zijn als Sutton wanneer ze ontdekten dat er nog een Goodall in mijn buik zat.

‘Hoe doe je dat toch steeds?’ vroeg ik vol ontzag. ‘Alles omdraaien totdat ik alleen nog het goede zie?’

Savannah haalde haar schouders op. ‘Zal wel iets zijn wat ik heb geleerd van een koppige, hardwerkende, zorgzame cowgirl.’

Haar woorden waren als een sloophamer die tegen de rond mijn emoties opgetrokken muur beukten en die volledig in puin legden.

Ik trok haar in een nieuwe omhelzing. ‘Ik hou van je, Savvy. Dank je wel dat je me weer met beide benen op de grond hebt gezet. Dat je het scherpe randje van mijn angst af haalt. Ik vind het nog steeds angstaanjagend om moeder te worden, maar je hebt gelijk. Ik heb je geholpen toen jij opgroeide. En nu heb ik hulp. Meer dan ik ooit had durven dromen.’

Savannah legde haar hand op mijn buik. ‘Dit kindje zal niets anders dan liefde ervaren. En dat is eigenlijk alles wat een mens nodig heeft. De rest komt vanzelf, dag na dag. En ik twijfel er niet aan dat het bij jou en Sutton vanzelf zal gaan. Heb een beetje vertrouwen in de band en het verbond die jullie in korte tijd samen hebben opgebouwd, want daaruit is iets bijzonders ontstaan.’ Ze klopte nog één keer zachtjes op mijn buik en trok toen haar hand terug.

‘We hebben inderdaad iets gemaakt wat helemaal van ons is. En daar ben ik blij om. Bang, ja. Onzeker over de rest, absoluut. Maar ik hoor wat je zegt en ik ben het met je eens. Ik ga die angst opzijzetten en me focussen op de zegen die het kind is.’

Savannah straalde. ‘En het is absoluut een zegen. En nu ga ik daarbinnen met mijn überchique zwarte American Express-kaart van Erik mijn trouwbloemen betalen. En daarna gaan we voor jou een jurk uitzoeken.’

‘Ik blijf hier als je het goed vindt. Ik moet nog even landen.’ Ik leunde tegen de muur en haalde diep adem. Precies op dat moment ging mijn telefoon.

Suttons naam verscheen op het scherm.

‘Hé,’ zei ik, nog steeds wat gespannen, maar die nervositeit ebde langzaam weg nu ik alles wat Savannah had gezegd liet bezinken.

‘Wat is er?’ wilde hij meteen bezorgd weten.

Ik grinnikte. 'Niks. Ik ontspoorde even bij Savvy, maar ze heeft me weer op de rails gekregen.'

'O ja? Dat is op zichzelf al een wonder. Ik zal haar straks vragen hoe ze dat voor elkaar kreeg.' Hij lachte. 'Waar ging het over?'

Normaal zou ik op dit punt liegen, van onderwerp veranderen en in stilte met mijn gevoelens worstelen.

Maar ik was niet meer alleen.

'Ik... eh... ik heb tegenover haar toegegeven dat ik doodsbang ben om moeder te worden.'

Hij wilde overal deel van uitmaken, dus moest ik eerlijk zijn, ook als het niet goed met me ging. Zelfs als het vooral tussen mijn oren zat.

'Liefje toch...' mompelde hij met die lage grom in zijn stem die mijn knieën altijd week maakte. Als ik bij hem was geweest, zou hij me in zijn grote armen hebben getrokken en me tegen die warme borst hebben gedrukt waar ik steeds meer aan verslaafd raakte.

'Wat Savannah me hielp in te zien, is dat ik niet alleen ben. Ik heb jou,' zei ik vastberaden.

'En ik zal er altijd voor je zijn. We gaan dit samen uitvogelen, hoe je ouders wordt. We helpen elkaar door de mooie, de moeilijke en de vervelende momenten heen. Mijn familie is een solide vangnet en jij hebt dat met je zus. We gaan dit niet verprutsen. Heb een beetje vertrouwen, babe.'

Vertrouwen.

Ik blies mijn adem uit. 'Je klinkt als Savannah.'

'Heb ik je ooit verteld hoe leuk ik je zus vind? Prachtvrouw,' merkte hij plagerig op.

'Zegt de man die vanmorgen nog met haar overhooplag,' bracht ik hem in herinnering.

'Ach! Dat hoort bij familie. Als je ergens veel om geeft, gooi je gewoon je gedachten, gevoelens en meningen op tafel. En je luistert naar wat de ander te zeggen heeft. Zo kom je er samen uit. Jij mag mij ook

vertellen over je angsten. We lossen ze samen op. Ik ben dolblij met dit kind, Dakota. Ik ben blij dat ik met jou ben getrouwd. Ik ben zó blij met onze toekomst dat ik de hele tijd rondloop met een grijs van oor tot oor. Het komt allemaal goed, schat. Jij, ik en dit kind.'

'Het komt allemaal goed,' herhaalde ik.

'Precies. Ik wil dat je kunt genieten van deze tijd. Je maakt maar één keer je eerste zwangerschap mee.'

'Eerste?' flapte ik eruit. Als deze man dacht dat ik meteen na deze bevalling nóg een kind ging baren, spoorde hij niet.

Hij lachte. 'Jij zwanger en op blote voeten in de keuken wordt vast mijn favoriete look voor jou,' zei hij plagend.

'Meen je dat nou serieus?'

'Nou en of!' zei hij. 'Ik ga je zo volstoppen met baby's dat we een groter huis nodig zullen hebben,' voegde hij eraan toe met een sexy grom die als een golf van lust door mijn lijf trok.

Toen zijn woorden door de opwinding heen tot me doordrongen, sloegen de verbijstering en irritatie toe. De woorden kwamen eruit als een waterstraal uit een tuinslang met te hoge waterdruk. 'Sutton Goodall... dat neem je terug!' riep ik door de telefoon.

'Ik neuk je zo hard en zo lekker dat je me zult smeken je kind na kind te geven,' bromde hij zodat ik nog wat geiler werd.

'Je bent een varken,' zei ik gedecideerd, hoewel ik intens genoot van dit spelletje waarin we elkaar opjatten.

Hij knorde opzichtig. 'Maar wel jouw varken! En je zit aan me vast. Jij die mijn biggetjes krijgt, zoals een echte cowgirl betaamt,' zei hij uitdagend en stookte zo het vuurtje in me op tot een vlammenzee.

Hij vond het leuk me uit mijn tent te lokken, maar ik merkte dat ik me helemaal niet meer zo bang voelde. Dankzij Savannahs woorden, Suttons onwankelbare steun en dit opgewekte gekibbel, voelde ik me lichter. Minder angstig over de toekomst, omdat ik er niet alleen voor stond. Ik had mensen om me heen die van mij en van dit kind hielden.

Ik zou niet falen als moeder, want ik had hulp. En eigenlijk had ik al geoefend op Savannah.

Een gevoel van verwachting overspoelde me ineens als een zoete zomerse bries, waardoor angst en onzekerheid werden verdrongen en plaatsmaakten voor hoop.

‘Ik hou van je, Sutton Goodall. Weet je dat?’ fluisterde ik in de telefoon.

Hij bleef even stil, alsof hij het liet bezinken.

‘Ik hou ook van jou.’ Mijn buik maakte altijd een sprongetje als hij die woorden zei. ‘Heb het daar leuk met je zus. En als je me nodig hebt, ik ben er voor je.’

‘Oké. O, waarom belde je eigenlijk?’ vroeg ik.

‘Gewoon. Ik wilde even checken hoe het met mijn vrouw en kind ging.’

Wat een goed mens.

‘Lief van je. Zie ik je thuis?’ vroeg ik.

‘Ja, Dakota, ik zie je straks thuis.’ Ik kon zijn glimlach bijna voor me zien toen hij dat zei.

De verbinding werd verbroken op het moment dat Savannah uit de winkel kwam. ‘Ben je zover?’

Ik liet dat ene woord even rondzingen in mijn hoofd, alsof het al het emotionele puin van de afgelopen maand wegvaagde.

‘Ik ben zover.’

Bucketlist

ERIK

Ik liet het verfrommelde, vergeelde velletje papier door mijn vingers glijden en keek vanaf de veranda van Savannahs ouderlijk huis uit over het land. Dat stukje papier had me de afgelopen jaren overeind gehouden. Het had me een doel gegeven.

Totdat ik haar ontmoette.

Savannah op dat podium zien staan had me veranderd. Zij gaf me het gevoel weer compleet te zijn. Het raakte een deel van mijn ziel waarvan ik niet eens wist dat ik het had. En ik wist dat het feit dat we nu samen waren ook haar veranderd had. Hier zitten en plannen maken om haar een ander leven te geven dan ze nu had, was daar het bewijs van.

Savannah had voor mij gekozen.

Ik had haar de afgelopen maand de ruimte gegeven om haar beslissing over een huwelijk met mij te heroverwegen. Maar ze bleef bij haar besluit. In diezelfde maand waren we hechter geworden dan ik ooit met iemand anders was geweest. Zelfs niet met Jack. Hij was jarenlang mijn steun en toeverlaat geweest, dus het voelde vreemd dat die verstandhouding was veranderd. Ik wist dat hij het ook voelde en

er misschien zelfs een beetje van baalde. Al gunde hij het me van harte dat ik de vrouw gevonden had die me uit de duisternis trok, toch bleef het moeilijk. Verandering is altijd lastig.

Hoe dan ook: Savannah was mijn absolute prioriteit. Voorheen stonden werk en familie bovenaan. Nu was het Savannah, familie en daarna pas werk. Eindelijk wist ik zeker dat ik op de juiste weg zat.

Ik vouwde het versleten papiertje open waarop ik ooit mijn bucketlist had gekrabbeld. Elk punt had ik opgeschreven in de periode dat ik helemaal stuk zat. In dat Duitse ziekenhuis, in de rouw om het verlies van een van mijn beste vrienden. Troys dood bij de helikoptercrash had me gebroken. Jarenlang had ik het gevoel gehad dat het mijn schuld was, omdat ik per se die ene meeting in Duitsland wilde bijwonen. Omdat ik zo wanhopig graag die miljoenenklus voor Johansen Brewing binnen wilde halen, dat ik zonder aarzeling in die helikopter stapte met mijn vriend Troy als piloot.

In jaren van pijn, wroeging en schuld had ik de wereld rondgereisd en alles van mijn bucketlist afgevinkt, afgezien van twee dingen. En het voelde bijna symbolisch dat juist die twee nu met elkaar verbonden waren:

1. Yellowstone National Park bezoeken.
2. Met mijn zielsverwant trouwen.

Ik was in Montana om met Savannah te trouwen, van wie ik met heel mijn wezen wist dat ze mijn zielsverwant was. Over twee dagen zouden we man en vrouw zijn. En toch... die laatste wens bleef knagen. Maar de enige manier om in één dag heen en weer naar Yellowstone te gaan, betekende dat ik iets moest doen waarvan ik had gezworen dat ik me er nooit meer aan zou wagen.

In een helikopter zitten.

Mijn handen trilden toen ik het papier weer dichtvouwde. Ik slikte de angst weg die mijn keel dichtkneep, pakte mijn telefoon uit

mijn achterzak, scrolde door mijn contacten en drukte op ‘bellen’.

Jack nam bij de tweede toon op. ‘Hé, bro. Henrik en ik hebben gisteravond de prielconstructie afgerond. Vandaag gaan we beitsen en lakken, en morgen komen Alana en Christophe het ding versieren met de bloemen die Savannah en Dakota hebben uitgekozen.’

Ik schraapte mijn keel. ‘Geweldig. Dank je. Ik, eh... ik moet je om een gunst vragen. Het is iets ingewikkelds, maar jij bent de enige die dit voor elkaar kan krijgen.’

‘Dat klopt ongetwijfeld,’ zei hij opgewekt en zonder enige bescheidenheid. ‘Ik ben niet alleen je beste maat, ik ben ook een tovenaars. Met mijn machtige talent voor manipulatie regel ik alles!’ Hij zette er een belabberd Brits accent bij op, volledig in Harry Pottermodus. ‘Op mijn ros, met mijn trouwe toverstok –’

Ik schoot in de lach. ‘Ja, oké, zo kan-ie wel weer.’

‘Wat moet er gebeuren?’ Zijn stem schakelde terug naar de serieuze, no-nonsense Jack. ‘Gaaf dit over werk?’

‘Ik heb een helikopter nodig.’

Er viel een lange stilte. Geen van ons zei iets. Zweet parelde langs mijn haarlijn, mijn handpalmen werden vochtig.

‘Sorry, zei je nou helikopter? Zo’n vliegend koekblik waarvan je gezworen hebt – aan jezelf, aan mij én aan je ouders – dat je er nooit meer in zou stappen?’ Jacks toon was beschuldigend.

Ik knikte, al kon hij dat niet zien. ‘Ja. Hoe snel kun je er eentje regelen?’

Hij schraapte zijn keel en slaakte een diepe zucht. ‘Ik hoor liever waarom je er eentje wilt,’ pareerde hij.

‘Er staan nog twee dingen op mijn lijst die ik moet afstrepen.’

‘Die verdomde lijst!’ brieste hij direct. ‘Die is een nagel aan mijn doodskist. Je moest eens weten hoeveel nachtmerries ik daar al over heb gehad. En jij wilt dat ik je help om nog wat dingen af te kunnen vinken? Geen sprake van. Echt, absoluut niet. Zeker niet als je jezelf daarmee in gevaar brengt.’

‘Jack, dit staat niet ter discussie. Ik spreek nu niet tegen je als vriend, maar als je baas.’ Het was een formaliteit, die ik nu tegen hem gebruikte. Ik was de eigenaar van Johansen Brewing. Hij was mijn CEO, mijn rechterhand. En dan had hij nog de twintig procent aandelen die ik hem jaren geleden had gegeven toen de zaak succes kreeg. De man zwom in het geld, ook zonder dat salaris. Hij koos er zelf voor dag in, dag uit te werken omdat hij kickte op het runnen van het imperium.

‘Schei uit. Het kan me geen zak schelen. Ontsla me dan!’ blafte hij terug, in de wetenschap dat ik dat nooit zou doen.

‘Jack,’ zuchtte ik. Het was een zwakgebod om te schermen met mijn positie, maar ik moest dit doen. ‘Ik heb je nodig om een helikopter te regelen. Niet als werknemer, maar als mijn beste vriend. Als mijn bloedbroeder. Ik wil dat hij vanmiddag om twaalf uur klaarstaat bij het dichtstbijzijnde platform.’

‘Geef me één goede reden waarom ik je hierbij zou helpen.’

Ik zuchtte diep, in de hoop dat hij mijn innerlijke strijd zo zou meekrijgen. ‘Ik wil wat me nog altijd gek maakt onder ogen zien met de vrouw van wie ik hou, zodat ik zonder angst aan ons gezamenlijke leven kan beginnen. Gezond. Normaal. Maar vooral: ik wil me een compleet mens voelen op het moment dat ik met Savannah trouw. Ik móét dit doen.’

‘*Faen i helvete!*’ vloekte hij in het Noors. Iets met de duivel in de hel.

‘Wil je me helpen, Jack?’

Hij kreunde. ‘Ja, maar tegen mijn zin. Ik vind het krankzinnig dat jij dit ziet als een noodzakelijke stap in je verwerkingsproces. Tegelijk snap ik het. We hebben allemaal gezien hoe je veranderd bent sinds Savannah in beeld is. En als deze stap betekent dat je die hele rotperiode beter kunt afsluiten, dan doe ik alles om je te steunen.’

‘*Tusen takk,*’ zei ik als dank.

Ik vertelde hem wat ik van plan was en hij beloofde me terug te bellen zodra de reserveringen rond waren. Net toen ik ophing, kwam Savannah naar buiten met twee dampende bekers in haar handen.

‘*God morgen,*’ zei ik op de automatische piloot en liet mijn blik over haar porseleinen huid glijden. Haar wangen kleurden roze toen ze me lief toelachte. Ik kon geen genoeg van haar krijgen. De gratie van haar bewegingen. Haar volle vormen die zo heerlijk voelden in mijn handen. Ik wilde haar optillen, naar de slaapkamer dragen en haar beminnen tot ze me zou smeken om te stoppen.

‘Goedemorgen. Of beter gezegd: god morgen. Ik moet mijn Noors blijven oefenen met Irene zodra we weer thuis zijn.’

Thuis.

Ik zag haar verrast kijken toen ze zich realiseerde wat ze net had gezegd.

‘Huh.’ Ze gaf me een van de mokken en wilde net in de stoel naast me gaan zitten, toen ik mijn arm om haar heupen sloeg en haar op mijn schoot trok. Met één arm hield ik haar vast, in de andere hand de mok. ‘Ik noemde Noorwegen net mijn thuis,’ merkte ze op terwijl ze uitkeek over het land waar ze was opgegroeid.

‘Dat klopt,’ bevestigde ik en nam een slok van de koffie die ze voor me had gezet.

‘Het zou vreemd moeten voelen, Noorwegen als mijn thuis te beschouwen. Maar ik weet het niet.’ Ze tuitte haar lippen. ‘Dit uitzicht is bekend, ik heb het mijn hele leven gezien en toch voelt het ineens niet meer vertrouwd. Is dat raar?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Soms, als je eenmaal bent waar je hoort te zijn, klikt het gewoon. Alsof een puzzelstukje eindelijk op zijn plek valt. Het hoorde er altijd al, alleen moest je eerst alle andere stukjes proberen voordat je het juiste vond.’

Ze humde zacht en leunde tegen mijn borst, helemaal op haar gemak. ‘Ik ga Dakota missen,’ gaf ze toe. ‘Je moet niet vreemd opkijken als ik af en toe verdrietig zal zijn in Noorwegen.’

Ik knikte en wreef met mijn wang langs haar zachte haar. ‘Je hebt alle mogelijkheden om haar vaak op te zoeken. We kunnen zelfs een huis hier in de buurt kopen. Niet dit huis, maar eentje dat echt van ons is.’

Savannah veerde op en draaide zich naar me toe. ‘Echt?’

‘Het enige wat ik belangrijk vind, is dat jij gelukkig bent en dat we een rijk leven leiden. Dakota, Sutton en de baby die eraan komt zijn familie. We zorgen dat we geen vreemden worden, ook al wonen we ver weg.’ Ik meende elk woord. Ik had een soort kameraadschap bij Sutton gevonden. Hij wilde Dakota oprecht een goed leven geven, zoals ik dat voor Savannah wilde. We hadden een gezamenlijk belang: de zussen McAllister.

Ze boog voorover, haar roze lippen streken langs de mijne toen ze sprak. ‘Dat zou me heel gelukkig maken.’

‘Dan is het geregeld.’ Ik legde mijn hand in haar nek en trok haar zachtjes naar me toe voor een lange, trage kus die naar koffie en melk met vanille smaakte. ‘Mmm, lekker.’

Toen ze zich terugtrok, fonkelden haar ogen van een begeerte die ik meteen herkende. Sinds we in Montana waren, hadden we elkaar lichamelijk niet verder verkend. Er was zoveel gebeurd dat intimiteit niet goed voelde, maar door die ene blik wist ik dat ze het net zo graag wilde als ik.

‘Binnenkort,’ beloofde ik fluisterend.

Ze trok een pruillip.

Ik besloot van onderwerp te veranderen. ‘Ik wil je iets vragen.’

Ze ging rechtop zitten. ‘Zeg het maar.’

‘Ben je ooit in Yellowstone National Park geweest?’

‘Poept een beer in het bos?’ kaatste ze direct terug.

Ik fronste. ‘Ik neem aan van wel. Waarom vraag je dat?’

Ze schaterde. ‘Dat is een uitdrukking. Natuurlijk ben ik daar geweest. Ik woon in Montana, duh.’

‘Zou je er met mij heen willen? Vandaag?’ Ik likte mijn plots droge lippen. ‘Met een, eh... helikopter?’

Haar adem stakte, haar mond viel open en ze legde haar vrije hand op haar keel. ‘Eh, een helikopter? Je bedoelt dat je het park vanuit een helikopter wilt bekijken?’